

[Eiler Jensen.]

blandt Medlemmerne. Det eneste, der forlanges fra De samvirkende Fagforbund ved deres kompetente Forsamling, og nu senere er indflettet i Loven, er, at de i et Mæglingsforslag interesserede Medlemmer benytter sig af deres Urafstemningsret. Der er fornuftigvis ingen ansvarlig Arbejderleder eller Organisationsmand, som kunde ønske sig en Situation, hvor kun et Mindretal af de interesserede Medlemmer deltog i en Urafstemning og eventuelt med en ringe Brøkdelen forkastede Mæglingsforslaget og bragte en Storkonflikt ind over Arbejdermasserne og ind over Samfundet, med den Virkning, at man ganske kort Tid efter vilde kunne spore et Flertal inden for Arbejderne, som meget ønskede den paabegyndte Konflikt afblæst. Det vilde betyde en Svækkelse set med faglige Øjne, og derfor har man den Bestemmelse, at der mindst skal deltage 75 pCt. af de interesserede Medlemmer i en Urafstemning — som de altid har Ret til at deltage i —, det vil sige, at 38 pCt. af de interesserede Medlemmer vil være i Stand til at forkaste et Mæglingsforslag og dermed træffe Afgørelse om, hvorvidt der skal komme en Storkonflikt eller ej. Det er ikke rigtigt, naar der fremhæves, at denne Form er udemokratisk i sit Indhold. Det finder man ikke inden for den faglige Bevægelse, som ved sin mest kompetente Forsamling for længst har taget Stilling til dette Spørgsmaal. Det kan vel ikke være Mening, at man i Stedet for fælles Afstemninger skulde over i de Forhold — som man for øvrigt aldrig har haft inden for Organisationerne —, at hver Arbejder, hver lille Faggruppe skulde træffe Afgørelse for sig. Arbejderne har lært at anerkende Organisationsideen, hvorefter den enkelte giver Afkald paa sin individuelle Ret til Fordel for Flertallet, akkurat som i et demokratisk Samfund. Det er ikke muligt for os, der beskæftiger os med disse Forhold, at finde en dybere Mening i, at det enkelte Fag skulde være afgørende for sig i Stedet for den samlede organiserede Arbejderklasse.

Der er ikke ved de Drøftelser, der af og til har fundet Sted inden for visse Faggrupper, skitseret, hvorledes man egentlig havde tænkt sig det. Det gaar som Regel saaledes, at en enkelt Gruppe — vist ud fra ret egoistiske Betragtninger — mener, at den skulde have Lov til at afgøre sine egne Forhold. Men hvad er nu egne Forhold? Det kan jo lige saa godt være en Gruppe, der arbejder under en bestemt Overenskomst, som det kan være hele Faget; hvorfor skulde den enkelte Overenskomstgruppe

ikke med samme Ret kunne komme og sige: vi ønsker at afgøre vore egne Forhold, hvorfor skal de andre Grupper inden for vor Organisation have Lov til at træffe Bestemmelse herom? Hvis man tager Forholdene blandt Typograferne, kunde man da tænke sig, at Trykkerne tog Afstemning for sig og for sig afgjorde, om de vilde strejke eller ej, og at Sætterne tog Stilling til Spørgsmaalet for sig og saa fremdeles? Nej, naturligvis ikke, det kunde man ikke tænke sig. Derfor er der, naar man ser nærmere paa det, ingen Mening i inden for de faglige Omraader paa Arbejdsmarkedet at drive Propaganda vedrørende Afstemninger, fordi Forholdet i Virkeligheden er det, som man har givet Udtryk for i de Forsamlinger, der skal tage Beslutning, at Flertallet af de organiserede Arbejdere føler sig solidariske. De ved, at Samling og Koncentration betyder Styrke, medens Decentralisation betyder Svækkelse. Jeg tænker ogsaa i denne Forbindelse paa den Omstændighed, at f. Eks! Dansk Arbejdsmandsforbund har 7 000—8 000 Overenskomster af vidt forskellig Karakter. Alene i den københavnske Afdeling, som jeg har været Formand for, havde vi over 200 Overenskomster. Jeg har hørt, at Kvindeligt Arbejderforbund i denne Overenskomstsituation har 184 forskellige Overenskomster i Bevægelse. Det maa være indlysende, at hvor det drejer sig om et Mæglingsforslag, kan det ikke være saaledes, at hvert enkelt Overenskomstraade, hver enkelt Gruppe tager Stilling for sig.

I den solidariske Lønpolitik, som Fagbevægelsen er Tilhænger af — ofte i Modstrid med Arbejdsgivernes Interesser —, bør det heller ikke være saaledes, at det kun er enkelte Favoritfag, der kan nyde Arbejdsgivernes Bevaagenhed og egoistisk udnyttede Situationen uden Hensyn til de svagere Fag ved en Afstemning, hvor hvert Fag, hver Gruppe for sig tager Stilling til, om de selv skal gaa i Aktion; det vilde uvægerligt aabne Spørgsmaalet om, hvorvidt Adgangen til at etablere Sympatikonflikt stadig skulde være til Stede. Jeg vil sige her for en Sikkerheds Skyld, at jeg ved, at dansk Fagbevægelse aldrig vil give Afkald paa sin Ret til ved Sympatikonflikt at støtte de svage i Kampen. Det maa erindres, at Adgangen til at etablere Sympatikonflikt kan betyde, at eet Fag i Konflikt er det samme som Storkonflikt. Vi erindrer Lockouten i 1936, hvor Arbejdsgiverforeningen smed bl. a. Smedene ud i en Lockout trods det, at de havde deres Forhold i Orden. Dette Eksempel sammen med mange andre viser,